

Editor: Călin Vlasie
Redactare: Martin Zick
Tehnoredactare: Mihail Vlad
Corectură: Anamaria Cozma
Pregătire de tipar: Marius Badea
Design copertă: Ionuț Broșțianu

EPP

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

FINE, ANNE

Rochița lui Bill / Anne Fine ; il. de Philippe Dumasquier ; trad. din lb. engleză de Laura Poantă. - Pitești : Paralela 45, 2017

ISBN 978-973-47-2539-7

I. Dumasquier, Philippe (il.)

II. Poantă, Laura (trad.)

821.111

Bill's New Frock
Anne Fine

Copyright © Anne Fine 1989
Illustrations copyright © 1989 Philippe Dumasquier
Published by Egmont UK Ltd and used with permission.

Copyright © Editura Paralela 45, 2017
Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar
conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparelela45.ro | www.cartearomaneasca.ro

Anne Fine

Rochița lui Bill

Ilustrații de Philippe Dumasquier

Traducere din limba engleză de
Laura Poantă

Editura Paralela 45

Respect apărute la Editura Paralela 45:

Jurnalul unei pisici asasine

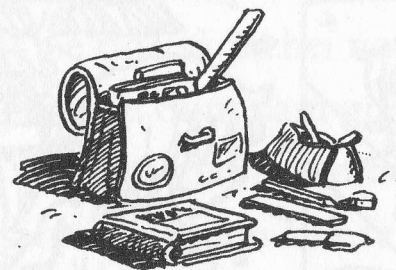
Întoarcerea pisicii asasine

Cuprins

1. Un început de-a dreptul groaznic 7
2. Umpeniul.....27
3. Roz, roz, numai roz41
4. Fără buzunare52
5. Marea bătaie 67
6. Paul e lăsat să câștige.....87
7. Final fericit 110

1

Un început de-a dreptul groaznic

Când se trezi luni dimineață, Bill Simpson descoperi că este fată. Încă stătea holbându-se în oglindă la propria imagine, când mama lui intră grăbită în cameră.

— De ce nu porți rochia asta roz drăguță? zise ea.

— Nu port NICIODATĂ rochii, izbucni Bill.

— Știu, spuse mama lui. E așa de păcat.

Și, spre surprinderea lui, încă înainte de a apuca să protesteze, mama îi trase rochia peste cap și îi închise fermoarul de la spate.

— Te las pe tine să închei nasturii de sidef, spuse ea. Sunt cam greu de încheiat și am întârziat la lucru.

Și ieși grăbită, lăsându-l să se privească buimac în oglindă. O fată cu părul lui roșcat, cârlionțat, care purta o rochiță frumoasă roz, cu nasturi de sidef greu de încheiat, îl privea țintă din oglindă, la fel de buimacă.

— Nu poate fi adevărat, își spuse Bill Simpson. Nu poate fi adevărat!

Ieși din camera lui chiar în momentul în care tatăl său trecea grăbit prin fața ușii. Și el, de asemenea, era în întârziere.

Domnul Simpson se aplecă și îl sărută pe obraz.

— Salut, păpușică, spuse el zburbindu-i buclele. Arăți foarte drăguț azi. Nu te vedem prea des în rochie, nu-i așa?

Se repezi pe scări în jos și afară din casă atât de repede, încât nu-l observă pe Bill încruntându-se, și nici nu auzi ce bombănea nervos.

Bella, pisica, nu părea să observe vreo diferență. Torcea și își freca trupul blănos și moale de gleznele lui, la fel ca întotdeauna.

Iar Bill se trezi mâncându-și fulgii cu lingura, ca de obicei. Era ca și cum nu s-ar fi putut abține. Și plecă de acasă la aceeași oră ca de obicei. Nu părea să aibă altă alternativă. Lucrurile, deși ciudate, continuau să

se întâmpla în același mod, ca într-un vis.

Sau poate era un coșmar! Pentru că, pierzând vremea pe la colțul străzii, se afla gașca de băieți de la cealaltă școală. Bill îl recunoscuse pe cel poreclit Malcolm cel Rău, cu haina lui violetă cu ținte.

„Cred că o s-o iau, mai bine, pe drumul ocolit”, își spuse Bill. „Nu vreau să fiu prins în vreuna dintre încăierările lor urâte, ca săptămâna trecută, când ticăloșii m-au lovit la glezne.”

Atunci Bill auzi cel mai pătrunzător fluierat. Se uită de jur împrejur să vadă de unde venea zgomotul, apoi își dădu seama că Malcom cel Rău îl fluiera pe el!

Bill Simpson se înroși la față atât de tare, încât îi dispărură toți pistruii. Se simțea ca un prost, pentru că uitase să

cotească la colțul următor, ca s-o apuce pe drumul ocolit. Sfârși prin a trece fix prin mijlocul găstii de băieți.

Malcolm cel Rău se bâtaia pe grilaj, fluierându-l pe Bill, care trecea purtând frumoasa lui rochiță roz cu nasturi sidefii.

Bill Simpson se gândi: „Aș prefera să mă cotonogescă ticăloșii!”

Când ajunse în bulevard, se întâlni cu o doamnă mai în vârstă, cu păr cărunț buclat, care stătea lângă bordură. Ca să se simtă la adăpost de gașca de băieți, se așeză lângă ea.

— Dă-mi mâna, fetițo, spuse ea. O să am grijă să trecem amândouă în siguranță strada.

— Nu, zău, insistă Bill. Sunt în regulă, pe cuvânt. Trec pe aici în fiecare zi, fără ajutor.

Femeia pur și simplu nu ascultă. Se aplecă și îl apucă de încheietură, trăgându-l după ea peste drum.

În partea cealaltă se uită în jos spre el, aprobatoare, și îi eliberă încheietura.

— Ai așa o rochiță frumoasă! spuse. Să ai grijă s-o păstrezi frumoasă și curată.

Bill o zbughi, ca să nu spună ceva neplăcut.

Directorul școlii stătea la poartă cu ceasul în palmă, urmărindu-i pe ultimii ștengari care soseau.

— Dă-ți jos patinele, Stephen Irwin! strigă el. Apoi: Mișcă-te, Tom Warren!

Un alt băiat țâșni de după colț și se băgă în fața lui Bill.

— Ai întârziat, Andrew! strigă fiiros directorul. Târziu, târziu, târziu!

Apoi fu rândul lui Bill să treacă.

— Așa, așa, exclamă directorul, încurajator. Grăbește-te, dragă. Nu vrem să lipsim de la adunare, nu?

Și îl urmă pe Bill pe alea ce ducea la școală.

Adunarea avea loc întotdeauna în holul principal. După imn, tuturor li se spunea să se așeze pe podea, ca de obicei. Disperat, Bill încercă să-și înfășoare cât mai strâns picioarele goale cu rochia cea roz și frumoasă.

Doamna Collins se aplecă în față din scaunul ei de pânză.

— Nu te mai tot juca cu rochița aia, dragă, îi spuse. O umpli pe poale de urme dezgustătoare de degete.

Bill stătu bosumflat cât ținu adunarea. La final, toată lumea se ridică în picioare, ca de obicei.

— Acum, am nevoie de patru voluntari puternici care să ducă o masă până la grădiniță, anunță directorul. Cine vrea să meargă?

Toată lumea din încăpere ridică mâna. Fiecare își dorea o excursie pe terenul de joacă. La grădiniță aveau muzică, și acuarele, și guașe, și triciclete, și cuburi de plastic strălucitor din care să construiască lucruri. Și dacă îți țineai capul aplecat și nu vorbeai prea mult și prea tare, puteau să treacă minute bune până să se prindă cineva că ești din clasele primare și să te alunge de-acolo.

De aceea, holul era o mare de mâini ridicate.

Directorul privi în jur.

Apoi alese patru băieți.

În drum spre ieșirea din hol, Bill Simpson o auzi pe Astrid cum se plângea doamnei Collins: